

expresse traditur in c. *Significatum*, de Præbend., ubi Glos., Panor. et omnes id notant. Item Abb., in c. *Jacobus*, n. 3, de Sim.; Innoc., in c. 3 Ne Prælat. vic. suas. Et D. Thom. ita etiam exposuit textum illum in 4, dist. 25, q. 3, art. 3, q. 1, ad 5. Et potest optime et facile ita intelligi.

17. Si tamen textus ille attente consideretur, non videtur onus illud, *dicendi quotidie missam de S. Maria*, fuisse annexum præexistenti beneficio habenti alia spiritualia onera, sed potius præbendam quamdam fuisse ab aliis spiritualibus functionibus, et fortasse a numero canonicorum separatam, et applicatam ad illud obsequium missæ quotidianæ, et ita fuisse quasi novum beneficium institutum, cujus præbenda annexa fuit illi officio missæ quotidianæ, quod significant verba illa Papæ: *Quam siquidem institutionem eatenus confirmamus*. Et ita manifestum est institutionem fuisse sanctam et puram (supposita potestate instituentium), quia illo modo sunt omnia beneficia ecclesiastica instituta, et hæc est natura eorum, orta ex illo principio: *Dignus est operarius mercede sua*. Et sic etiam in rigore nullum fuit ibi necessarium pactum, sed quia nova erat institutio, illam explicare oportebat, et hunc sensum videtur ibi amplecti Panorm., n. 7, Decius, et alii. Verumtamen, etiamsi ibi non fuisset proprium beneficium institutum, sed præbenda illa applicata pro illo ministerio, optima fuisset conditio, quia non dabatur præbenda in pretium missarum, sed partim in stipendium sustentationis, partim propter obligationem tam gravem quotidie dicendi talem missam, et nunquam dimittendi illam ecclesiam sine consensu præpositi et capituli ejus. Et hac ratione, licet ibi pactum intervenisset, nulla esset simonia, ut supra dictum est. Et hoc ultimo modo videtur intellexisse textum illum Major, 4, distinct. 23, q. 6, ad 1, in fine; et omnia sunt vera, quicquid sit de intentione textus, quæ magis fuisse videtur, quam secundo loco posui. Ex illa tamen optime colligitur, etiam potuisse onus illud spirituale adungi priori beneficio, habenti alia spiritualia onera, si alias secundum prudentem æstimationem nimia non sint, in quo esse posset aliqua imprudentia, vel injustitia, non tamen simonia, si alioquin annexio sit ab habente potestatem, quia non est major ratio de additione, quam de nova institutione, et ita semper ille textus probat hanc veritatem. Quam a fortiori etiam confirmant omnia, quæ de

temporali obsequio in tertia assertione dicta sunt. Potest autem hic etiam inquiri, quis habeat hanc potestatem addendi beneficii nova spiritualia onera. Sed hoc ad materiam de beneficiis spectat; ordinarie autem ad Episcopos hoc spectat, vel prælatos habentes jurisdictionem episcopalem, vel solos, vel cum capitulo, juxta dict. c. *Significatum*, et alia quæ habentur 10, quæst. 1. Et favet Tridentinum, sess. 24, cap. 10 de Reformatione.

18. *Ultimum dubium. — Resolutio.* — Sed quæri tandem hic potest, an spirituale obsequium possit etiam annecti rei temporali, vel res temporalis ecclesiæ relinqui sub conditione vel modo præstandi aliquod obsequium spirituale. Innocentius enim, in cap. 3 Ne Prælat. vices suas, negat posse id fieri sine simonia, quia jam obsequium illud venderetur, et in pactum reduceretur pro re temporali, quod et per se malum est, et jure prohibitum. Quam sententiam sequuntur aliqui canonistæ, ut Anan. et Anchar., in dicto capite 3; Panor., d. cap. *Significatum*, n. 7. Et juxta hanc sententiam dixit Richard., in 4, distinct. 23, artic. 3, quæst. 2, ad 2, non licere dare pecuniam ecclesiæ cum pacto de anniversario celebrando, sed debere simpliciter dari, et tunc ecclesiam teneri quasi in gratitudinem. Sed in hoc nullam video difficultatem, sed solum in verbis posse esse dissensionem. Dico ergo sine dubio licitum esse, temporale aliquid dare ecclesiæ cum onere alicujus obsequii spiritualis, obligando ad illud non tantum ex gratitudine, sed etiam ex justitia, imo adhibendo expressam conditionem, ut alias non detur; vel quod, si ecclesia non adimpleverit conditionem, seu modum, privetur tali re temporali, seu legato. Totum hoc est tam clarum ex usu Ecclesiæ, ut non possit in controversiam adduci. Exempla sunt, si fundus donatur ecclesiæ, ut ibi sacellum ædificetur, et non alias, vel si legetur annuus census, ut tale anniversarium fiat, vel si non fiat, detur pauperibus vel hæredibus, et sic de similibus, nam in his nulla intervenit simoniæ umbra.

19. Probat, quia nec est simonia contra jus divinum, nec contra ecclesiasticum; ergo nulla. Prior pars probatur, quia ibi non emittitur spirituale per temporale oblatum, sed relinquitur, seu donatur temporale ad certum usum spiritualem, quem licite et sancte habere potest. Cum ergo unusquisque possit sua temporalia bona relinquere, et donare cum quacumque conditione, vel modo alias honesto pro suo arbitrio, etiam omnes illæ dispo-

sitiones licitæ sunt, et sine ulla umbra simoniæ. Assumptum patet, quia res temporalis sancte consecratur ad spirituale usum; ergo licitum est habenti argentum, illud donare ecclesiæ, ut ex illo fiat calix, et dicatur divino cultui, et non alias, et fundus, ut in ecclesiam dicatur, et non alias. Item licitum est vineam aut villam deputare, ut fiant ecclesiastica bona, ex quibus alantur clerici; ergo licitum est sub illo modo relinquere talia bona ecclesiæ, et non alias. Denique dare stipendium in elemosynam, ut missæ dicantur, obligando ex justitia clericum qui pitantiam recipit, ut missam faciat, non est simonia, ut infra dicitur; sed hic est legitimus sensus illarum dispositionum (ut bene advertit Antonin., corrigens tacite, vel declarans dictum Richard., 2 parte, titulo primo, capite quinto, § 16, versic. *Pro celebratione*); ergo nulla ibi intervenit simonia. Erit autem de nomine quæstio, an tunc dicenda sint obsequia spiritualia annecti rebus temporalibus, quod videntur canonistæ horruisse, vel potius dicendum sit tunc temporalia relinqui, ut sint annexa, et per prælatos ecclesiæ annectantur spiritualibus, seu ut talia acceptentur, et non alias. Et hic posterior modus loquendi castior est, et omnem tollit difficultatem.

20. Altera vero pars de jure ecclesiastico probatur, quia nullum est tale jus prohibens; imo sunt multa, quæ hujusmodi facta approbant, vel licita esse supponunt. Nam in capitulo, *Olim*, de Restitut. spoliat., justa censetur fuisse concessio domus sub conditione instituendi in illa oratorium, et aliis conditionibus quæ ibi narrantur; et in capitulo *Verum*, de Conditionibus apposit., supponitur posse aliqua donari ecclesiæ sub conditione, et servandam esse conditionem; si tamen non impleatur, non posse revocari donationem, nisi id sit expressum in donatione. Loquitur autem sine dubio de conditionibus consuetis in Ecclesia, quæ esse solent de his spiritualibus oneribus. Et in capit. ultim. de Testamentis, non solum approbantur similia legata, sed etiam tanquam pia ab onere quartæ funeralis eximuntur. Et idem habetur in c. *Ea parte*, 3, ver. *Sign.* Et eadem legata approbantur in Clem. *Dudum*, de Sepul., licet illa exemptio a quarta limitetur quoad mendicantes, quod ad præsens non spectat. Atque ita hæc sententia communis est, quam tenet aperte Major, d. q. 6, ad 1 et 2; Gabriel, lect. 28, in Canon. lit. L. et sequentibus, refert Scot., Quodl. 20; L. Thom. etiam, dicta

q. 100, art. 3, ad 2, hæc omnia approbat, et declarat intelligenda esse in sensu supra dicto, quod dantur talia in stipendium, non in pretium.

21. Addit vero D. Thomas obscurum verbum: *Si autem hujusmodi pacto interveniente fiant, vel intentione emptionis et venditionis, committi simoniam*. Unde Sylvester, verb. *Simonia*, q. 9, vers. *Tertium*, et *Septimum*, et latius in Ros. aur., casu 58, ait, licet ex natura rei hæc non sit simonia, tamen interveniente pacto, esse contra jus ecclesiasticum. Sed hoc posterius falsum est, ut dixi. Nec existimo illum fuisse sensum D. Thomæ, sed priora ejus verba intelligenda esse juxta posteriora, utique de pacto emptionis et venditionis. Explicuit enim quomodo possit ibi committi simonia conventionalis vel mentalis; unde sicut mentalis non est, nisi venditio et pretium intendatur, ita nec conventionalis erit propter quodcumque pactum, sed propter contractum emptionis, vel alium illicitum, qui in ipsamet conditione, seu donatione tali modo facta, intrinsece non insit; hoc enim separare impossibile est, et ita verbum D. Thomæ aliter intellectum destrueret positionem. Denique infra ostendemus, pactum de stipendio non esse per se illicitum neque prohibitum; hoc autem pactum, quod hic intervenire potest, ejusdem rationis est, ut constat. Et ita omnes auctores quos ibi referemus, in hanc sententiam consentiunt: et ex ibi dicendis amplius explicabitur et confirmabitur.

CAPUT XL.

QUID SUB MUNERE A LINGUA COMPREHENDATUR?

1. *Utrum dare beneficium propter preces sit simonia. — Prima opinio affirmat simpliciter. — Fundamentum.* — Hoc loco non oportet distinguere de spirituali et temporali munere a lingua; nam, licet etiam lingua suum habeat spirituale munus, illudque honestissimum, ut voce orare, cantare, et laudare Deum, tamen illud ad obsequia spiritualia pertinet, quæ Deo exhiberi possunt et Ecclesiæ, et quæ unus fidelis potest in aliorum utilitatem spiritualem præstare; hoc ergo munus spirituale sub munere ab obsequio comprehensum a nobis est. Munus ergo a lingua, quod nunc consideramus, temporale est, et, ut proprie loquamur, mere humanum, complectens humanas preces, supplicationes, et

intercessionem, laudes, adulationes, etc. Ut tamen distinctius procedamus, de precibus loquimur, et postea facile ad omnia linguæ obsequia resolutionem applicabimus. De precibus ergo duæ possunt referri opiniones. Prima simpliciter affirmat, dare beneficium propter preces, ita ut formale motivum et ratio dandi sint preces, esse simoniam. Ita sentit Adrian., dicto Quodlib. 9, art. 2, dub. 1, et dicit esse opinionem Theologorum: illam enim tenent in 4, d. 25; Durand., q. 4, dicens esse simoniam, etiamsi digno detur beneficium, si detur propter preces principaliter, et incurri penas simoniacorum; idem Palud., quæst. 5, et Major, quæstion. 3. Imo idem sentire videtur ibi Divus Thomas, q. 3, art. 3, et 2. 2, q. 100, artic. 5, ad 3; et sequitur Sylvest., verb. *Simoniam*, q. 16, § *Tertium*, Citatur etiam Armach., lib. 10, artic. 18. Idemque sensit Gloss., ex cap. *Ordinationes*, 113, quæst. 1. Addit vero limitationem dicens, si preces fiant pro indigno, vel pro se, et tunc propter illas dare ordines, esse simoniam, alias non. Sed est distinctio valde materialis, et impertinens, ut ex dicendis patebit. Fundamentum hujus sententiæ esse potest distinctio trimembris posita in c. 36, et jura ex quibus sumitur, nam illa probant hoc munus a lingua esse sufficiens ad simoniam. Ratio reddi potest, quia preces quasi intrinsece afferunt promissionem favoris temporalis et humanæ amicitiae, quæ sunt æstimabilia pretio.

2. *Secunda sententia negat simpliciter.* — *Duplex difficultas.* — Secunda sententia simpliciter negat preces sufficere ad simoniam, etiamsi propter illas detur beneficium, vel aliud spirituale. Hanc tenent canonistæ communiter, in c. *Tuam*, de *Ætat.* et qualit.; Gloss., Innocent., Hostiens., Cardinal., et late Abbas, n. 3. Item Gloss., in c. *Filius*, § *Non itaque*, verb. *Ordinandi*, 1, quæst. 1. Et idem sentiunt Tabien., verb. *Simoniam*, num. 11; Supplem. Gabriel., 4, d. 25, art. 3, dub. 4, præsertim not. 2. Et in eadem sententiam inclinat Redoan., parte prima, c. 26, præcipue in fine. Maxime vero docuit hanc sententiam Cajetan., verb. *Simoniam*, versus finem, verb. *Quinto nota*, quem sequuntur Vict., d. Relect., a num. 36; et Soto, d. q. 7, art. 3; et Navarr., c. 23, n. 102, verb. *Decimo*, et n. 107, in princip. Qui distinguunt de precibus permanentibus in propria natura, vel transientibus in rationem pretii. Et priori modo aiunt non sufficere ad simoniam, posteriori

autem modo sufficere. Quæ resolutio vera est. Sed oportet duas expedire difficultates. Una est, quomodo distinguantur illa duo membra. Alia est, quomodo munus a lingua distinguatur a munere ab obsequio, quando transit in rationem pretii. Ut ergo rem per se facile, et a multis auctoribus prolixè et confuse tractatam breviter et dilucide explicemus, supponamus sermonem esse de solis precibus, quæ non includunt promissionem alterius extrinseci boni pertinentis ad munus a manu, vel ab obsequio, nec etiam comminationem; nam si habeant promissionem adjunctam expressam vel tacitam de alio munere, jam tunc motivum dandi non sunt preces ut preces, sed est munus a manu, vel ab obsequio, et per ea quæ de his diximus, regulandæ sunt; si vero contineant comminationem alicujus mali extrinseci ad preces, redundant in metum, et ex his quæ de illo diximus, judicandæ sunt. Preces autem simplices adhuc possunt distingui duplices, quædam oblatæ prælato, verbi gratia, collatori beneficii ad obtinendum ab illo, ut conferat beneficium, vel ipsi petenti, si pro se petat, vel alteri, si pro alio petat: aliæ vero esse possunt postulata ab ipso prælato in suam utilitatem, vel suorum consanguineorum, vel amicorum.

3. Dico ergo primo: Postulare ab aliquo prælato (et idem est de aliis) ut conferat alicui beneficium, sine promissione alia, vel pacto, nunquam est sufficiens ad simoniam, nec illæ preces habent rationem pretii, nec prælatus propter illas principaliter conferens beneficium simoniam committit, licet alias peccare possit. Hæc est nunc communis, et recepta sententia cum auctoribus posterioris sententiæ, cui fortasse in hoc non contradicunt priores, ut videbimus. Probatur autem ratione qua uti solemus. Quia vel illa simonia esset contra jus divinum, vel contra jus ecclesiasticum: neutrum dici potest; ergo nulla est. Probatur prior pars minoris: primo, quia dare propter preces non est vendere, nec recedit a gratuita donatione; ergo nec petere et precibus obtinere est emere, vel per onerosum contractum rem obtinere; ergo ex natura rei ibi non est simonia. Posterior illatio nota est ex fundamento simoniæ, præsertim contra jus naturale. Prior etiam est per nota, quia illa duo correlativa sunt. Antecedens vero probatur, primo ex Jure Civili in quo longe diversum est precibus aliquid obtinere, quod precarium appellatur, aut emere aliquid, quod requirit proprium pretium, ut constat ex tit. de Emp-

tionem et venditionem, et de Precario. Item ex Jure Canonico, in quo etiam in præsentia materia tanquam distincta ponuntur, vendere ordines, aut precibus illos conferre, ut in cap. *Pueri*, 120, ait Gregor.: *Nulla sit in ordinatione venalitas, potentia, vel supplicatio personarum*; et infra: *Si ex favore, aut ex venalitate*: ubi plane hæc duo, ut distincta ponuntur: favor autem respondet precibus, vel est idem. De electione etiam est optimum decretum ejusdem Greg. in c. 1, 8, quæst. 1. Ubi sic dicitur: *Illud quidem præ omnibus tibi curæ sit, ut in hac electione, nec datio quibuscumque modis intercedat præmiorum, nec quarumlibet personarum potentium patrocinia convalescant.* Aliud ergo est donare, aliud precibus intercedere: quia illud prius longe deterius est, manifestamque habet simoniæ pravitatem: nullam de priori membro rationem adjungit Gregorius, de posteriori autem quamdam addit, quæ pro causa præsentis ponderanda est: *Nam si quorundam patrocinio (inquit) fuerit quisquam electus, voluntatibus eorum cum fuerit ordinatus, obedire, reverentia exigente, compellitur; sicque fit, ut et res illius minuatur ecclesiæ et ordo ecclesiasticus non servetur.* Non ergo propter simoniæ malitiam illud prohibebat, sed propter incommoda alia quæ inde Ecclesiæ proveniunt.

4. Atque hinc probatur altera pars de jure positivo: tum quia nullibi invenitur talis prohibitio; tum etiam, quia potius invenitur expressa approbatio in cap. *Tua nos*, de Simon. ibi: *Rogans humiliter ut in Canonicum admittatur*; et infra concluditur: *Fieri poterit absque scrupulo simoniæ pravitatis.* Deinde facit c. *Latorem*, et cap. *Filius*, 121 et 122, 1, quæst. 1. Ubi Gregorius ipse fatetur se precibus fuisse inductum ad quosdam ordinandos. Ubi Gratianus inde concludit ordinationem precibus factam non semper maleferi, si preces justæ sint, quod non haberet locum, si preces, ut tales sunt, simoniam inducerent. Potest etiam hoc declarari ex eisdem capitibus in quibus inter pretia simoniæ ponitur munus a lingua, nam preces porrectæ simpliciter ipsi ordinatori, vel collatori, non habent rationem muneris; non sunt ergo illæ munus a lingua; ergo non sufficiunt ad simoniam. Antecedens patet: nam qui petit ab alio homine, non donat illi aliquid; quando enim a Deo petimus, non donamus illi, sed donari nobis cupimus. Et licet orando Deum præstemus illi obsequium et cultum religiosum, in petitione ad homines non habet locum hæc consideratio;

quia petitio ad hominem non fit ad honorandum illum cui petitio offertur, sed tantum ad utilitatem petentis, vel ejus pro quo intercedit, per se loquendo: igitur petitio ad hominem ex ratione sua non habet rationem muneris. Præterea confirmatur, quia quod datur ex solis precibus, gratis simpliciter datur, et qui recipit, obligatus manet ex gratitudine, seu antidotali obligatione, ut constat ex communi sensu omnium hominum; ergo non est venditio: nam qui emit, non manet ex gratitudine obligatus, nec censetur recipere beneficium per se loquendo, quia est contractus onerosus: nam quod ex tali contractu datur, non datur gratis. Denique confirmatur, quia petere alia spiritualia, ut Missas, orationes, suffragia, et a Pontifice precibus indulgentias obtinere et privilegia, vel propter preces hæc conferre, nulla est simonia, nihilque est in Ecclesia magis usitatum; ergo idem est ex vi precum in quocumque alio spirituali dono. Item mutuare propter preces, non est usura, quia gratis nihilominus mutuatur; ergo similiter, etc.

5. *Objectio exploditur.* — Sequitur primo, hoc verum esse, non solum quando preces pro alio offeruntur, sed etiam quando aliquis pro se postulat dignitatem, vel beneficium, aut aliam rem spirituales. Hoc inferimus propter Glos. quæ in hoc sine causa distinguit in d. cap. *Ordinationes*, quam Sylvest. supra sequi videtur. Et refertur etiam Hugo antiquus Canonista a Glos. in d. cap. *Tuam*, de *Ætat.* et qualit. Et patet, quia rationes factæ tam urgent in petitione pro se facta, quam pro alio. Item vel tales preces habent rationem pretii, vel non habent. Si non habent, etiam pro se oblatæ non reddent obtentionem simoniacam: si habent, etiam pro alio habebunt, sicut munus a manu, vel ab obsequio, tam pro alio, quam pro se facit actionem simoniacam. Item exempla de aliis rebus spiritualibus hoc convincunt: nam petere indulgentiam pro me, vel spirituale privilegium, aut dispensationem, non est simoniacum, cum tamen hæc mihi emere simoniacum sit; ergo idem erit etiam de beneficio, et quacumque re alia. Sed aiunt: qui pro se petit, præsumptuosus est et ambitiosus; ergo simoniam committit. Profecto quicquid sit de antecedenti, illatio frigida est; nam est a diversis, seu disparatis. Sunt enim hæc diversissima vitia, nec ex uno sequitur aliud; alias simoniacus esset qui, cum sit indoctus, vel malus, acceptat beneficium gratis oblatum et non petitum,